

Abstrakt:

Práce nejdříve předkládá bazální náčrt skladby předmětného vědomí a snaží se ukázat, že musí být fundováno ve „vědomí“ jiného typu, které strukturu charakteristickou pro vědomí předmětu (ne-identita subjektu a objektu) nemá. Jako tento podklad prezentuje pre-reflexivní sebevztah, bezprostřední „vědomí“ sebe sama, jež sebeuchopení v reflexi teprve umožňuje. V dalším kroku je předložen jeden z důvodů pro spojení tohoto sebevztahu se sebekladoucím absolutním Já, pro něž má být právě absence diference mezi subjektem a objektem význačná. Čtvrtá kapitola se obrací k otázce se po možnostech vysvětlení předmětného vědomí a přítomnosti rozmanitosti v Já právě z pozice neomezeného a se sebou identického absolutního Já. Na této cestě jsou rozlišeny různé Fichtem odmítnuté formy realismů a idealismů a je tak připravena půda pro přiblížení se Fichtovu vlastnímu stanovisku, tj. „real-idealismu“, resp. „ideal-realismu“. V neposlední řadě se text zevrubně zabývá konceptem nárazu (*Anstoß*), který chápe jako jeden z klíčových pojmů raného vědosloví.

Klíčová slova:

Fichte, vědosloví, sebevědomí, předmětné vědomí, absolutní Já, náraz, idealismus, realismus, počátek, reflexe